

Belgiens Neutralitet? Hvad kan det hjælpe, at Danmarks Neutralitet bliver anerkjendt, naar den, der har Brug for Danmark, for de danske Havne eller for den militære Stilling, som de danske Der frembyde, uden videre kan bemægtige sig Danmark, uden at en eneste af Europas Stormagter rører sig derfor? Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) sagde: Jeg vil gjøre ethvert Offer for at værgе vor herlige Selvstændighed, til samme Tid som han sagde, at han stemte for Flertallets Forslag, fordi han var sikker paa, at det ikke vil gaa igjennem, og han vil bevilge 30 Millioner til Projekter, om hvilke baade Krigsministeren og Flertallet, og jeg tror, jeg tør sige ethvert Medlem undtagen hans allernærmeste Venner, vist nok ville være enige i, at det er endnu sikkrere paa at blive flaaet ihjel end Flertallets Forslag. Naar den ærede Rigsdagsmands Offer altsaa gaa ud paa at understøtte Forslag, som han er sikker paa ville blive flaaede ihjel, ser jeg ikke, hvorfor han ikke istedetfor 30 Millioner vil bevilge 30 Milliarder; det vilde være et endnu større Vidnesbyrd om Redebonhed til at offerе for vor herlige Selvstændighed, og det koster jo lige meget. (Munterhed).

Winther: Det er ikke for at imødegaa den sidste muntre Bemærkning, jeg tager Ordet. Jeg skal overlade til det ærede Medlems Godtbefindende at komme med Sigt, saa tidt han vil gjentage det; men den Insinuation, han før fremfattede, idet han sagde, at jeg havde beskylbt Flertallet for at have drevet Komediespil ved at fremsætte sine Forslag i Forbindelse med Begjæringen om en Indkomststat (Sagd: Dette rettede jeg selv!) Naa, det er rettet; det vidste jeg ikke, men det var dog en temmelig nærgaaende Beskyldning. — Forøvrigt skal jeg kun bemærke, at jeg, naar jeg har sagt, at jeg haabede, Udvalgets Forslag ikke skulde blive til Lov, da jeg før sluttede mit Foredrag, har sagt, hvad Grunden dertil var. Det var nemlig den, at jeg ansaa det for uslykbringende for vort Fædreland at have Sjælland som Danmarks Fæstning, og det er det, der ligger som Hovedpunkt i Flertallets Forslag. Jeg har ikke med et Ord omtalt, at disse Mænd ikke skulde have gjort deres Forslag for Alvor, og ihvorvel jeg yttrede et Par Ord om, at jeg syntes, at det under sædvanlige Forhold var mindre rigtigt at opføre denne § 2, har jeg dog tidligere yttret, at jeg var meget enig i, at saadanne ekstraordinære Udgifter til Befæstninger maatte komme frem gennem en Beslutning paa dem, som havde Raad til at bære den.

N. P. Jensen: Skjøndt Dagsordenen bebuder, at vi staa lige overfor en 2den Behandling, saa maa man af hele denne Forhandlings Karakter tro, at man nærmest staa lige overfor

en 1ste Behandling, og deri er det ærede Flertal ikke ganske uden Skyld, idet det i sin Betænkning har fremsat en Forsvarsplan, og derved ere alle Talere mere eller mindre komne ind paa en Døpfelse heraf; men ved Siden deraf er man saavel igaar som idag ligesom ved de tidligere første Behandlinger af denne Sag fremkommet med Udtalelser om, at de Sagkyndige ikke vare enige, og der er givet de sædvanlige Henvisninger til Dannevirke og Dybbøl, og man har dertil føiet en afsødt Mand's Ord om, at, dersom man ikke havde befæstet Dannevirke, saa var det aldrig gaaet saa galt, som det gik, ligesom Flertallet i Betænkningen har udtalt, „at en Forsvarsplan, som tilfredsstillede alle de Sagkyndige, ganske vist ikke lod sig gjennemføre“. Naar der er gjort Indvendinger mod det, der foreligger, saa er det netop, som ogsaa erkjendt af den høitærede Krigsminister, fordi det, der foreligger, ikke er en Forsvarsplan, men kun Brudstykker af en saadan, og Spørgsmaalet bliver derfor for den Enkelte, om disse Brudstykker passe ind i det, som han for sit Bekommende anser for den heldigste Forsvarsplan. Det er imidlertid min fuldkomne Overbevisning, at, hvis der forelaa en virkelig Forsvarsplan, saa vilde der ikke saa lidt nu som tidligere i fjerneste Maade have været Uenighed tilstede mellem de Sagkyndige derom; men man har aldrig før villet høre deres Mening, medens det var Tid. Jeg vil ikke gjæne trætte det ærede Thing, ialtfald skal jeg gjøre mig Umage for at gjøre det saa lidt som muligt; men jeg maa dog, for at begrunde denne Ansøelse, gaa lidt tilbage i Tiden og belyse Befæstningsagen fra 1848 til nu. Det viser sig da, at vi 1848 stode med en Hær, som var bygget paa gode og funde Principer, men som manglede en Reserve, og den kunde ikke staffles tilveie. Vi havde forsomt vort Befæstningsvæsen; den eneste Fæstning, vi havde, var Rendsborg, og den gav Oprørerne Midlet til at organisere Oprøret. Hvorledes maatte vi saa føre Krig? Vi vare henviste til at opgve Forsvaret af Sjælland, fordi vi der savnede ethvert Støttepunkt, og naar vi engang imellem gik derover i 1848, saa gik vi strax igjen vor Vej, saasnart Fjenden lod et Par Soldater se. I Vaabenstillstandsperioden i 1848—49 benyttede vi Leiligheden til at befæste Fredericia, og det gav os Midler til i 1849 at tvinge Fjenden ind paa en vis Passivitet. Derimod havde vi ikke Evne til at befæste Dybbølstillingen, og Følgen deraf var, at vi efter nogle korte Kampe i April Maaned vare nødsjagede til at forlade Dybbølstillingen og gaa tilbage til Als. At det ikke skete ved den storartede Storm, som fandt Sted den 13de April — det er netop idag Marsdagen — er Noget, som ærede Medlemmer vide; men lad kun Sachserne glæde sig ved Stormen paa Dybbølstandsferne, som ikke eksisterede. Havde Skandsjerne derimod været til, havde vi dengang haft en Befæstning paa